

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 37Ca/17/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119217895
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Brondoš
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2020:7119217895.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudcom JUDr. Borisom Brondošom v spore žalobcu LITA, autorská spoločnosť, IČO: 00 420 166, so sídlom Mozartova 9, Bratislava, zastúpeného Mgr. Petrom Kubovičom, advokátom so sídlom Nám. Biely kríž 3, P.O. Box 39, Bratislava, proti žalovanému HOTEL POPRAD, s.r.o., Kišovce 410, Hôrka, IČO: 36 489 565, zastúpenému advokátskou kanceláriou PETKOV & Co s.r.o., Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 462,73 eura s príslušenstvom

rozhodol:

- I. Návrh žalovaného na prerušenie konania zamietá.
- II. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 462,73 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 462,73 eura od 12.12.2019 do zaplatenia a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.
- III. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 30.12.2019 domáha voči žalovanému zaplatenia sumy 462,73 eura s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalobca svoj návrh skutkovo odôvodnil tým, že má na základe Oprávnenia Ministerstva kultúry SR č.k. MK-1587/2016-232/10421, vydaného dňa 18.08.2016 (ďalej aj len „Oprávnenie“) postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle §144 ods. 1 AZ. V zmysle Oprávnenia žalobca vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. V zmysle Oprávnenia písm. o) vykonáva žalobca kolektívnu správu v odbore použitie vyššie uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu. Žalovaný bol v období od 01.01.2018 do 22.04.2018 prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Poprad, na adrese Partizánska 677/17, Poprad, kedy sa jedná o zariadenie zaradené podľa § 3 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 277/2008 Z.z. do kategórie hotel 3*. Žalobca má za to, že žalovaný v období od 01.01.2018 do 22.04.2018 realizoval v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení verejný prenos, a to prostredníctvom 58 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách a iných priestoroch ubytovacieho zariadenia. Žalobca má tiež za to, že zo strany žalovaného došlo k zásahu do výhradných autorských práv, a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu, keď žalovaný realizoval verejný prenos uvedenými technickými prostriedkami bez súhlasu autorov diel, ktoré boli obsahom verejného prenosu, a ku ktorým vykonáva správu žalobca. Žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia poskytoval v období od 01.01.2018 do 22.04.2018 svojim zákazníkom ubytovacie služby, kedy v izbách určených pre hostí, ktorých v danom časovom období ubytoval, poskytoval zákazníkom v rámci vybavenia ubytovacích jednotiek aj zvukovoobrazové zariadenie (TV) vybavené signálom. Žalovaný uzatvoril príkaznú zmluvu s Asociáciou hotelov a

reštaurácií Slovenska (predchádzajúci názov Zväz hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky) so sídlom Bajkalská 25, Bratislava (ďalej aj len ako „AHRŠ“), ktorou splnomocnil AHRŠ, aby v mene žalovaného vysporiadal s organizáciami kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. V prílohe príkaznej zmluvy žalovaný taktiež uviedol, v ktorom svojom ubytovacom zariadení vykonáva verejný prenos a prostredníctvom akého počtu technických zariadení. Daná príkazná zmluva je platná do dnešného dňa, žalovaný ňou argumentoval voči žalobcovi a ostatným organizáciám kolektívnej správy v roku 2018, a dodnes ňou aj voči žalobcovi argumentuje. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy o.i. aj na vyššie uvedené použitie diel - „verejný prenos diela v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia“. Je tak nesporné, že bolo povinnosťou žalovaného disponovať pri používaní žalobcom spravovaných diel (t.j. diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia) verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, získaným rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom. Žalobca v rámci svojej činnosti zastupuje autorov audiovizuálnych diel (ide najmä o režiséra, autora dialógov a autora scenára audiovizuálnych diel), autorov literárnych diel, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a pantomimických diel (diela daných autorov sú často použité ako preexistenčné pre tvorbu audiovizuálnych diel alebo sú priamo zaradené do vysielania, ide aj o autorov prekladu a úpravy dialógov pre dabing audiovizuálnych diel), autorov výtvarných diel, fotografií a úžitkového umenia (v prípade animovaných audiovizuálnych diel, diel kostýmových výtvarníkov, alebo diel ktoré sú priamou súčasťou vysielania) a architektonických diel (v danom prípade najmä scénografov). Žalobca pritom zastupuje nielen slovenských autorov, ale na základe recipročných zmlúv so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy alebo na základe osobitných poverení zastupuje aj zahraničných autorov z celého sveta. Žalobca zároveň v zmysle § 79 AZ udeľuje súhlas na používanie všetkých diel verejným prenosom technickými prostriedkami aj za tých autorov a nositeľov práv, ktorých nezastupuje na základe osobitnej zmluvy o zastupovaní. Je tak nesporné, že žalovaný bol povinný mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými prostriedkami, ktorú však neuzatvoril. Žalovaný nezískal súhlas autorov diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, výtvarných, architektonických a diel úžitkového umenia a napriek tomu s týmito dielami nakladal formou verejného prenosu technickými prostriedkami. Žalovaný sa tak dopúšťal neoprávneného používania diel a tým zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov alebo nositeľov práv, resp. žalobcu ako ich zástupcu. S touto skutočnosťou je priamo spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie. Predmetom žaloby je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny, súd preto má skúmať, za akú odmenu zvyčajne v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv, žalobca poskytoval licencie iným používateľom. Zvyčajná odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používateľa získavali licenciu. Žalobca uzatvoril v roku 2018 celkovo 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti. Žalobca pri určení výšky zvyčajnej licenčnej odmeny vychádzal z preukázanej zvyčajnej licenčnej odmeny, ako je uvedené vyššie, a z počtu technických zariadení umiestnených v ubytovacom zariadení žalovaného. Na základe vyššie uvedeného si žalobca týmto uplatňuje voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel, a to za obdobie od 01.01.2018 do 22.04.2018, vo výške 462,73 €, a to podľa nasledovného: Zvyčajná licenčná odmena v súlade so Sadzobníkom licenčných odmien (za 1 rok) zvukovoobrazové zariadenie umiestnené na izbách: hotel 5* 34,00 € hotel 4* 29,50 € hotel 3* 26,00 € hotel 2* 22,00 € hotel 1* 18,00 € penzión 17,00 € ubytovňa 9,00 € zvukovoobrazové zariadenie v iných priestoroch: 68,00 € veľkoplošná obrazovka (nad 120 cm) v iných priestoroch: 135,00 €. Názov prevádzky: Hotel Poprad kategória: hotel 3* zvyčajná licenčná odmena (za 1 rok) zvukovoobrazové zariadenie na izbách : 58 ks 1508,- €, bezdôvodné obohatenie od 01.01.2018 do 22.04.2018 - 462,73 €.

2. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 20.2.2020 uviedol, že na strane žalobcu absentuje aktívna vecná legitímácia z dôvodu, že účastníkmi konania (sporu) na strane žalobcu nie sú všetky osoby patriace podľa hmotného práva do tzv. nerozlučného núteného spoločenstva na strane žalobcu a žalobca v žalobe netvrdil (nedostatočne tvrdil) a dôkaznými prostriedkami nepreukázal vznik a existenciu

nároku (základ nároku) ako ani rozsah nároku (výšku nároku). Zákonodarca v § 175 ods. 1 Autorského zákona uložil organizáciám kolektívnej správy (na území SR ich v súčasnosti pôsobí 5 - LITA, SAPA, SOZA, SLOVGRAM a OZIS) povinnosť v prípadoch, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany vo forme verejného prenosu, vykonávať kolektívnu správu práv k takýmto predmetom ochrany spoločne (ide o tzv. obligatórnu spoločnú kolektívnu správu práv). Z toho vyplýva, že organizácie kolektívnej správy sú povinné spoločne (všetky súčasne) rokovať a uzatvárať licenčné zmluvy s používateľmi predmetov ochrany, pokiaľ ide o použitie týchto predmetov ochrany formou verejného prenosu a súčasne sú povinné spoločne (všetky súčasne) uplatňovať nároky nositeľov práv voči neoprávneným používateľom (napr. bezdôvodné obohatenie). V opačnom prípade by išlo (ide) o obchádzanie zmyslu a účelu obligatórnej spoločnej kolektívnej správy práv (o obchádzanie zákona), a teda zároveň ide aj o vykonávanie kolektívnej správy spôsobom, ktorý nemožno podradiť pod výkon kolektívnej správy „podľa tohto zákona“ v zmysle § 141 ods. 2 Autorského zákona. Naopak - ide o spôsob výkonu kolektívnej správy práv rozporný so zákonom. Ak sú predmetom súdneho konania práva, ktoré sú z hmotnoprávneho hľadiska (zo svojej hmotnoprávnej povahy) spoločné a zákon vo vzťahu k nim nepripúšťa, aby sa ich domáhal len niektorý z oprávnených subjektov, tak ide o nedielne práva, ktoré môžu uplatňovať výlučne všetky oprávnené subjekty spoločne a súčasne. Ak sú predmetom súdneho konania také práva, ktoré zakladajú na strane žalobcu nerozlučné spoločenstvo (§ 77 ods. 1 CSP) a navyše zo zákona nútené spoločenstvo (§ 78 CSP), musia byť na strane žalobcu všetci nositelia práva (všetci účastníci nerozlučného spoločenstva). Nie je prípustné, aby v prípade nerozlučného a zo zákona núteného spoločenstva došlo k samostatnému konaniu o nároku nerozlučných spoločníkov. Súd musí pre nedostatok vecnej legitímácie na strane žalobcu žalobu zamietnuť vždy, ak na strane žalobcu nie sú všetci účastníci nerozlučného a zo zákona núteného spoločenstva (§ 78 ods. 2 CSP). Keďže žalobu v predmetnej veci (v spore) podal iba jeden z piatich nerozlučných spoločníkov na strane žalobcu, ide o prvoradý a samostatný dôvod na zamietnutie žaloby žalobcu. Žalobca súdu ďalej nepreukázal, že došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) práve tých predmetov ochrany, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva na účet ich nositeľov práve žalobca. Ak žalobca chcel preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore, mal preto okrem iného riadne preukázať, že žalovaný neoprávnenne použil (uskutočnením verejného prenosu) práve (i) také predmety ochrany, ktoré (ii) boli žalobcovi, v čase pred ich neoprávneným použitím zo strany žalovaného, dané na základe dohody do správy (iii) osobou, ktorá je oprávnená (ak by nebola zastúpená žalobcom) sama vykonávať majetkové právo spočívajúce v domáhaní sa vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného. Žalobca relevantným spôsobom v žalobe netvrdil a nepreukázal existenciu verejného prenosu (a teda zároveň nepreukázal neoprávnené použitie predmetov ochrany zo strany žalovaného) za žalované obdobie v rozsahu, ktorý by zodpovedal bezdôvodnému obohateniu práve v takej výške, akú si žalobca voči žalovanému uplatňuje. Možno konštatovať, že nevyhnutnými (esenciálnymi) a navyše kumulatívnymi prvkami verejného prenosu, tak ako ho vykladá ESD, sú tieto nasledovné: umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu hotelového zariadenia, napojenie TV prijímača na televízny signál (prenášaný cez kábel, satelit alebo inak) umožňujúci vnímať vysielať, existencia novej verejnosti - ubytovaní hostia na izbe. Vyššie zmienené 3 prvky verejného prenosu musia byť za každých okolností naplnené kumulatívne, inak nemožno hovoriť o verejnom prenose. A teda zároveň nemožno hovoriť o (neoprávnenom) používaní diel. Žalobca sa v spore obmedzil výlučne na tvrdenie, že žalovaný prevádzkuje ubytovacie zariadenie a že v ubytovacom zariadení má inštalované TV prijímače určitého počtu. To však automaticky a bez ďalšieho neznamená, že by v ubytovacom zariadení boli ubytovaní hostia v rozsahu obsadenosti celého ubytovacieho zariadenia a už vôbec to neznamená, že hostia boli ubytovaní vo všetkých izbách ubytovacieho zariadenia počas celého žalovaného obdobia. Ak totiž na izbe ubytovacieho zariadenia nie je nikto ubytovaný, nie je pre takúto izbu splnený tretí predpoklad verejného prenosu (existencia novej verejnosti na izbe) a teda objektívne na takejto izbe nemôže dochádzať a ani nedochádza k verejnému prenosu (a teda ani k neoprávnenému použitiu autorských diel), keďže aj v zmysle recitálu 27 smernice č. 2001/29 samotné zabezpečenie fyzických zariadení (funkčných TV prijímačov) uskutočňujúcich prenos (napojených na TV signál) rozhlasových a televíznych programov sa samo o sebe nerovná prenosu v zmysle tejto smernice. Aby išlo o „verejný prenos“ v zmysle smernice, musia byť na izbe s funkčným TV prijímačom napojeným na TV signál ubytovaní hostia. Skutočnosť, že potenciálny používateľ neuzatvoril licenčnú zmluvu ešte samo osebe nepostačuje na prijatie záveru o zásahu do autorských práv, pretože ak niekto nemá uzatvorenú licenčnú zmluvu a zároveň nepoužije autorské dielo, tak nijakým spôsobom do autorského práva neoprávnenne nezasahuje. Ak nebola relevantne preukázaná existencia použitia diel na všetkých izbách ubytovacieho zariadenia, nemožno tvrdiť, že bolo povinnosťou žalovaného mať uzatvorenú licenčnú zmluvu v rozsahu, ktorý by predstavoval licenciu na všetky izby, v ktorých sa TV prijímače nachádzali. Ten kto

diela nepoužíva, licenciu nepotrebuje (nemá povinnosť ju získať). Záver o kontraktnej povinnosti žalovaného (mať uzatvorenú licenčnú zmluvu) na všetky miestnosti, v ktorých sa prijímače nachádzali, by bolo možné vyvodiť len na základe dokázania použitia diel na všetkých izbách hotelového zariadenia počas celého žalovaného obdobia. Zo žalobcom predložených (resp. dosiaľ navrhnutých dôkazov) takýto záver nemožno nijakým spôsobom dovodiť. Samotná skutočnosť, že žalovaný má v ubytovacích zariadeniach TV prijímače, povedzme, že aj funkčné a napojené na signál TV vysielania, ešte sama o sebe nepostačuje na prijatie záveru o existencii verejného prenosu a o potrebe uzatvárania licenčnej zmluvy v rozsahu používania diel na všetkých týchto prijímačoch. Počet TV prijímačov a ich napojenie na TV signál tvoria iba dva z troch predpokladov existencie verejného prenosu. Kde niet verejného prenosu (spĺňajúceho všetky tri esenciálne atribúty vymedzené vyššie) nemôže byť použitie diel (oprávneného či neoprávneného) a teda ani bezdôvodného obohatenia. Žalobca teda vôbec (a navyše v rozpore so zákonom) nevzal do úvahy tú skutočnosť, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nemusí byť konštantná, ale sa môže meniť. Žalobca sa výšku obvyklej licenčnej odmeny snažil preukázať aj licenčnými zmluvami uzatvorenými s inými používateľmi, pričom licenčné odmeny v týchto zmluvách vychádzajú z individuálneho sadzobníka odmien vytvoreného žalobcom, ktorý je účinný od 01.01.2017. Takýto dôkaz je nespôsobilým dôkazom na preukázanie výšky obvyklej licenčnej odmeny, a to práve s poukazom na skutočnosť, že správa majetkových práv v odbore verejného prenosu má byť spoločná (vykonávaná všetkými organizáciami kolektívnej správy spoločne a nie jednotlivými organizáciami kolektívnej správy). Organizácie kolektívnej správy preto boli povinné (sledujúc naplnenie cieľa spoločnej správy práv) vytvoriť jeden spoločný sadzobník a rovnako boli povinné spoločne uzatvárať licenčné zmluvy s používateľmi. Žalobca existenciu jedného spoločného sadzobníka (účinného v žalovanom období) nepreukázal a žalovaný popiera jeho existenciu. Žalovaný navyše - z procesnej opatrnosti namieťa, že sadzby uvedené v sadzobníku žalobcu sú neprimerane vysoké, a to až v takej miere, že ich uplatňovanie predstavuje výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a z toho titulu nesmie požívať právnu ochranu. Sadzby sú žalobcom stanovované nielen jednostranne, ale aj netransparentne (nie je možné nijakým spôsobom zistiť, či sú vzhľadom na rozsah žalobcom spravovaných majetkových práv a vzhľadom na rozsah diel, ktoré mali byť údajne žalovaným v žalovanom období údajne použité, primerane vysoké, a či zohľadňujú ekonomickú hodnotu licencie, ktorú žalovaný skutočne potreboval).

3. Žalobca v replike zo dňa 4.5.2020 uviedol, že nie je zrejme, na základe akých úvah žalovaný dospel k záveru, že tým, že žalobca neuplatnil nárok aj nositeľov práv zastupovaných inými organizáciami kolektívnej správy, resp. že iní nositelia práv neuplatnili svoje nároky voči žalovanému v tom istom konaní, by mala absentovať aktívna vecná legitímácia žalobcu. Žalobca neuplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za verejný prenos predmetov ochrany spravovaných inými organizáciami kolektívnej správy, ale len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého použitím predmetov ochrany spravovaných len žalobcom. Preto nie je zrejme, z akého dôvodu by mal žalobca preukazovať zastúpenie iných organizácií kolektívnej správy v zmysle dohody o spoločnej správe, alebo žiadať ich účasť v tomto konaní. Žalobca v zmysle § 175 autorského zákona uzatvoril s ostatnými organizáciami kolektívnej správy v SR dohodu o spoločnej správe. V zmysle danej dohody mal žalovaný možnosť vysporiadať si práva a povinnosti voči všetkým organizáciám kolektívnej správy vyplývajúce z verejného prenosu uskutočňovaného v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení uzatvorením jednej zmluvy prostredníctvom ktorejkoľvek jednej organizácie kolektívnej správy. Žalovaný túto možnosť sám nevyužil, a používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene, tak ako sme riadne preukázali, čím žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý žalobca môže uplatňovať, a aj uplatňuje, samostatne. Na úspešné uplatnenie tohto nároku nemá žiadnu relevanciu dohoda o spoločnej správe, ani to, že voči žalovanému svoje nároky neuplatnili ostatní nositelia práv, ktorí nie sú vo vzťahu so žalobcom. Žalobca však taktiež poukazuje na skutočnosť, že ani prípadné neuzatvorenie dohody o spoločnej správe právna úprava nespája so žiadnymi následkami ani sankciami, ani by to žiadnym spôsobom nemohlo oslabiť nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného použitia diel spravovaných žalobcom. Žalovaný uvádza, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia všetkých nositeľov práv ku všetkým druhom predmetov ochrany je údajne nedielnym právom. Nie je zrejme, akým spôsobom žalovaný dospel k tomuto záveru. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nárokom každého nositeľa práv, do ktorého práv sa neoprávnene zasiahlo. Daných nárokov sa môže domáhať dokonca aj každý jednotlivý nositeľ práv voči žalovanému samostatne, alebo v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) autorského zákona môže tento nárok vo svojom mene uplatniť aj organizácia kolektívnej správy, ktorou je aj žalobca. Je teda zrejme, že pokiaľ žalovaný zasiahol neoprávneným vykonávaním verejného prenosu do práv tisícok nositeľov práv vo vzťahu k

desiatkam tisícov samostatných predmetov ochrany, a to dokonca nositeľov práv, ktorým patria práva k druhovo odlišným predmetom ochrany (napr. práva autorov audiovizuálnych diel, fotografických diel a diel výtvarného umenia, choreografických diel, hudobných diel, práva výkonných umelcov k umeleckým výkonom, práva výrobcov záznamov k hudobným a audiovizuálnym záznamom atď.), nejde v žiadnom prípade o nedielne práva a svoje nároky nositeľa práv v žiadnom prípade nie sú povinní uplatňovať spoločne, ani sa nevyžaduje účasť všetkých nositeľov práv z celého sveta na riadne uplatnenie svojich nárokov. právna úprava dohody o spoločnej správe žiadnym spôsobom neobmedzuje organizáciu kolektívnej správy, aby popri existencii dohody o spoločnej správe vykonávala kolektívnu správu aj samostatne vo vlastnom mene. Naopak, samotný autorský zákon, ako to vyplýva z jeho výslovného znenia, túto možnosť sám predpokladá, a je to aj súčasťou bežnej praxe, ktorá je potvrdená aj rozhodnutiami súdov po celej Slovenskej republike. Žalovaný je členom Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska, so sídlom Bajkalská 25, Bratislava (ďalej aj len „AHRS“), ktorá žalovaného na základe príkaznej zmluvy zastupuje voči organizáciám kolektívnej správy, vrátane žalobcu, vo veci vysporiadania práv a povinností z používania predmetov ochrany chránených autorským zákonom. Žalovaný, a to aj prostredníctvom AHRS, mal možnosť získať licenciu v režime dohody o spoločnej správe od všetkých organizácií kolektívnej správy. Žalovaný prostredníctvom AHRS aj viedol rokovania o uzatvorení zmluvy v režime dohody o spoločnej správe, avšak nakoniec sa rozhodol zmluvu v režime dohody o spoločnej správe neuzatvoriť, keďže daný postup bol zo strany AHRS „vyhodnotený ako nevýhodný“, ako zverejnila AHRS. Žalovaný tak následne prostredníctvom AHRS rokoval o uzatvorení individuálnych zmlúv s jednotlivými organizáciami kolektívnej správy, a uzatvoril s organizáciami SOZA a Slovgram samostatné zmluvy mimo režimu dohody o spoločnej správe. Z vyššie uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že je možné vykonávať kolektívnu správu individuálne jednotlivými organizáciami kolektívnej správy popri existencii dohody o spoločnej správe, čo potvrdzuje svojim konaním aj samotný žalovaný, kedy uzatvoril zmluvy s jednotlivými organizáciami kolektívnej správy, a dokonca aj so samotným žalobcom individuálne vysporiadal svoje povinnosti z používania predmetov ochrany v správe žalobcu v roku 2017. Pokiaľ ide o namietanú skutočnosť, že žalobca nepreukázal, že žalovaný uskutočňoval verejný prenos, uviedol, že žalobca spolu so žalobou predložil záznamy z webovej stránky samotného žalovaného www.hotel-poprad.sk z obdobia roku 2018, na ktorej žalovaný jednoznačne vyhlasuje, že ubytovacie zariadenie žalovaného poskytuje ubytovanie v izbách vybavených TV prijímačom. Z uvedených dôkazov je teda zrejmé, že žalobca preukázal umiestnenie TV prijímačov s príjmom na izbách ubytovacieho zariadenia žalovaného vyhláseniami samotného žalovaného z jeho vlastnej webovej stránky www.hotel-poprad.sk, a to záznamami aktuálnymi k obdobiu roku 2018, ktoré je rozhodným obdobím pre toto konanie. Verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného znamená to, čo sa pod tým obvykle vykladá, teda, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. Žalovaný poskytoval klientom funkčné televízne prijímače, ktoré boli spôsobilé slúžiť na účel, na ktorý boli určené, a boli riadne vybavené aj televíznym signálom, čo žalovaný aj deklaroval verejnými vyhláseniami. Takýto predpoklad je notoriou a vyplýva z povahy veci, pričom v spojení so žalobcom predloženými dôkazmi ho možno mať za riadne a plne preukázaný. Žalovaný v roku 2018 prevádzkoval svoje ubytovacie zariadenia, ubytovával v nich hostí, a svojim hosťom umiestnil na izby TV prijímače vybavené príjmom. Týmto sú dané všetky žalovaným uvádzané prvky verejného prenosu, vrátane existencie novej verejnosti. Žalobca sa v konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 58 ods. 1 písm. i) a § 63 ods. 2 písm. d) autorského zákona. Výška bezdôvodného obohatenia, ktorého vydania sa žalobca v konaní domáha je v zmysle § 458a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka určená ako suma zodpovedajúca najmenej odmene, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia v kontexte aplikovateľnej právnej úpravy je tak irelevantné preukazovať konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia. Relevantné je preukázať, že na legálne uskutočňovanie verejného prenosu bola povinnosť zo strany žalovaného mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, že žalovaný licenčnú zmluvu neuzatvoril a používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene, čo žalobca preukázal. Následne je relevantné preukázať aká bola zvyčajná licenčná odmena, teda odmena za akú by žalovaný pri legálnom vykonávaní verejného prenosu v rozhodnom období získal predchádzajúci súhlas nositeľov práv na použitie predmetov ochrany verejným prenosom. Žalobca riadne preukázal výšku zvyčajnej licenčnej odmeny. V zmysle uvedeného máme nárok žalobcu za riadne preukázaný čo do dôvodu, i čo do výšky. Pre posúdenie nároku žalobcu uplatneného v tomto konaní je potrebné skúmať zvyčajnú odmenu, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Zo zmlúv, ktoré žalobca založil do spisu, a z ktorých vyplýva výška zvyčajnej licenčnej odmeny,

je nesporné, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritérium, ktoré bolo vo zvyčajnej licenčnej odmene zohľadňované, a teda obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo v rozhodnom období zvyčajné pri určovaní výšky licenčnej odmeny zohľadňovať. Nakoľko žalovaný má povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie najmenej vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, má povinnosť zaplatiť žalobcovi minimálne takú sumu, akú by bol povinný zaplatiť, keby verejný prenos uskutočňoval legálne, a teda bez ohľadu na konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia. Pokiaľ ide o skutočnosť, že zvyčajná licenčná odmena nezohľadňuje obsadenosť ubytovacieho zariadenia, tak uvádzame, že autorský zákon prísne rozlišuje medzi právami autorov a právami súvisiacimi s autorskými právami, a teda rozlišuje nároky na odmenu autorov a odmenu nositeľov práv súvisiacich s autorskými právami; rozlišuje medzi licenčnou odmenou a tzv. primeranou odmenou. Zatiaľ čo autori predom udeľujú súhlas na použitie ich diel (licenciu) licenčnou zmluvou a to za licenčnú odmenu, tak nositelia práv súvisiacich s autorskými právami (a to aj výkonní umelci zastupovaní SLOVGRAM) udeľujú súhlas na použitie ich výkonov a vzniká im nárok na tzv. primeranú odmenu, teda na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu. Licenčná odmena sa týka nositeľov práv zastúpených SOZA a žalobcom, nakoľko títo zastupujú autorov, a preto títo v rozhodnom období pri určovaní licenčnej odmeny nezohľadňovali obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Primeranú odmenu uplatňuje za nositeľov práv SLOVGRAM a OZIS a títo vzhľadom na charakter práv, ktoré spravujú, zohľadňovali v rozhodnom období obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Licencia vo svojej podstate znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany. Licenčnou zmluvou vo všeobecnosti udeľuje autor používateľovi právo používať jeho dielo. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu - t.j. právo do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. V akom rozsahu používateľ nakoniec po získaní licencie reálne využíva udelené právo používať predmety ochrany na dohodnutý účel, t.j. v danom prípade v akom konkrétnom rozsahu používateľ uskutočňoval verejný prenos, je pre splnenie povinnosti žalovaného mať pred začatím poskytovania verejného prenosu uzatvorenú licenčnú zmluvu nepodstatné. Je na používateľovi do akej miery toto právo využíva a žalobca ani nekontroluje využívanie tohto práva používateľom. Je to obdoba ako licencia napr. na počítačový program, kedy používateľ za licenčnú odmenu získa súhlas používať dielo - počítačový program a s týmto dielom môže dohodnutým spôsobom nakladať, a kedy nie je relevantné v akom konkrétnom rozsahu licenciu využíva. Podstatou licencie je právo používať predmety ochrany a nie povinnosť používať predmety ochrany. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. Žalobca v tejto súvislosti osobitne poukazuje na § 69 ods. 6 AZ „Ak nadobúdateľ licenciu nevyužije vôbec alebo licenciu nevyužije sčasti nemá právo na vrátenie dohodnutej odmeny alebo jej časti, ak nie je dohodnuté inak.“ Pokiaľ žalovaný uvádza, že žalobca nezohľadnil obsadenosť ubytovacieho zariadenia a konal tak v rozpore so zákonom, tak žalovaný zrejme odkazuje na znenie § 169 ods. 2 písm. e) autorského zákona účinné odo dňa 01.01.2019, teda znenie, ktoré sa neuplatňuje na rozhodné obdobie roku 2018, pričom v období roku 2018 autorský zákon dané ustanovenie, ani obdobné ustanovenie neobsahoval, a aj z toho dôvodu nebolo pri určovaní licenčných odmien zvyčajné zohľadňovať obsadenosť ubytovacích zariadení, a už vôbec nebola táto povinnosť stanovená v autorskom zákone. Každá organizácia kolektívnej správy, a teda aj žalobca, pri tvorbe sadzovníka odmien za použitie predmetov ochrany zohľadňuje viaceré kritéria. Spôsob použitia predmetov ochrany (či ide napr. o televízne vysielanie, verejné vykonanie na scéne, verejný prenos technickými zariadeniami atď.) je jedným z kritérií. Verejný prenos technickými zariadeniami predstavuje sekundárne použitie predmetov ochrany, kedy primárnym použitím je samotné televízne vysielanie. Odmeny v prípade daného sekundárneho použitia predmetov ochrany sa oproti primárnemu použitiu pohybujú v rozpätí cca 2-5 %. Charakter použitých predmetov ochrany, t.j. či sa jedná o dielo v prípade autorov alebo o umelecké výkony u výkonných umelcov je tiež relevantným kritériom. Ďalším kritériom je počet zastupovaných nositeľov práv. Významným kritériom je rozsah typov predmetov ochrany zastupovaných jednotlivými organizáciami kolektívnej správy. V tomto smere má najširšie portfólio zo všetkých organizácií kolektívnej správy jednoznačne žalobca, ktorý zastupuje majetkové práva autorov k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym a fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Významným kritériom je počet použitých predmetov ochrany. Dôležitým kritériom, na ktorom je vždy nevyhnutné stavať sadzovníky odmien za použitie predmetov ochrany, je váha, význam a charakter jednotlivých zložiek predmetov ochrany (t.j. portfólio organizácie kolektívnej správy) v rámci toho - ktorého spôsobu použitia. Pri televíznom vysielaní audiovizuálnych diel ako aj jeho verejnom prenose technickými zariadeniami sú prvotným, nevyhnutným a podstatným základom tvorivé zložky zastupované žalobcom (najmä réžia, scenár, dialógy, autor literárnej predlohy, autor dabingu). Bez týchto zložiek by sme totiž ani nemohli hovoriť o audiovizuálnom diele, tobôž nie o jeho televíznom vysielaní

a verejnom prenose technickými zariadeniami. Z povahy veci je zrejmé, že žalobca zastupuje nositeľov práv a spravuje predmety ochrany, ktoré tvoria výraznú väčšinu tvorivej, autorsko-právne relevantnej zložky televízneho vysielania a teda následného verejného prenosu uskutočňovaného žalovaným, keďže zastupuje najmä autorov audiovizuálnych diel, ktorými sú medzi inými aj režisér a scenárista audiovizuálneho diela, alebo aj autorov literárnych diel, ktorými sú medzi inými aj autori prekladu a úpravy dialógov zahraničných audiovizuálnych diel.

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a vyjadrením žalobcu, s vyjadreniami žalovaného a s ďalšími listinnými dôkazmi predloženými stranami a zistil nasledovný skutkový stav:

5. Z oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv zo dňa 18.8.2016 vydaného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky (č.k. MK-1587/2016-232/10421) v zmysle zákona č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon v znení zákona č. 125/2016 Z.z. súd zistil, že žalobca vykonáva správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia v odboroch kolektívnej správy práv. Toto oprávnenie bolo vydané na dobu neurčitú.

6. Podľa Smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o harmonizácii niektorých aspektov autorského práva a súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, článok 3 ods. 1 členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

7. Podľa Smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o harmonizácii niektorých aspektov autorského práva a súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, článok 3 ods. 2 členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať sprístupňovanie verejnosti po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami takým spôsobom, že verejnosť má k nim prístup z miesta a v čase individuálne zvolenom.

8. Podľa § 19 ods. 1 až 3 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení účinnom od 01.07.2016 autor má právo použiť svoje dielo a právo udeliť súhlas na použitie svojho diela. (2) Dielo je možné použiť iba so súhlasom autora, ak tento zákon neustanovuje inak. (3) Za použitie diela má autor právo na odmenu, ak tento zákon v štvrtej hlave neustanovuje inak; tým nie je dotknuté ustanovenie § 65 ods. 1 druhej vety.

9. Podľa § 19 ods. 4 písm. f) bod 3 Autorského zákona použitím diela je aj uvedenie diela na verejnosti verejným prenosom diela.

10. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) Autorského zákona autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať aj vydania bezdôvodného obohatenia.

11. Podľa § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona nárokov podľa § 58 ods. 1 písm. b) až i) a ods. 2 sa môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy.

12. Podľa § 451 ods. 1 č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej len „Občiansky zákonník“) kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

13. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

14. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

15. Podľa § 458a Občianskeho zákonníka ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

16. Podľa § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

17. Podľa § 517 ods. 1, prvá veta Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

18. Podľa § 517 ods. 2 cit. Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania. Výšku úrokov z omeškania a poplatku ustanovuje vykonávací predpis.

19. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

20. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

21. Predmetom tohto konania je procesný nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 462,73 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 462,73 eura od 12.12.2019 do zaplatenia.

22. Závazkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa spravuje ustanoveniami zákona č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon, neupravené inštitúty v tomto právnom vzťahu sa spravujú Občianskym zákonníkom.

23. Bezdôvodné obohatenie je konštruované ako záväzkový právny vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil, a tým, na úkor koho došlo k bezdôvodnému obohateniu. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám (§ 454 Občianskeho zákonníka). Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka) tomu, na úkor koho sa získal (§ 456 Občianskeho zákonníka). Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením; ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada (§ 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

24. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané.

25. Aktívna legitímácia pre uplatnenie práva zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie vyplýva z § 456 Občianskeho zákonníka. Toto ustanovenie určuje subjekt, ktorý je v rámci tohto právneho vzťahu oprávneným; je ním ten, na úkor koho sa predmet bezdôvodného obohatenia získal, teda ten, v koho majetkovej sfére došlo k zmenšeniu majetku. Kto je v rámci zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie pasívne legitimovaným, vyplýva z § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Toto ustanovenie určuje subjekt, ktorý je povinný vydať získané bezdôvodné obohatenie. Je ním ten, koho majetok sa na úkor druhého bezdôvodne zväčšil.

26. Z teórie práva vyplýva, že podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vydať obohatenie tomu, na úkor koho bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Bezdôvodné obohatenie vzniká na základe objektívnej skutočnosti, a to získaním bezdôvodného obohatenia na úkor iného. Na vznik záväzkového vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa preto nevyžaduje existencia zavinenia ani existencia protiprávneho úkonu. Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik objektívne merateľného majetkového prospechu u obohateného. Vzniká predovšetkým tak, že sa doterajší majetok obohateného rozmnoží o majetkové hodnoty; môže spočívať i v tom, že sa jeho doterajší majetok nezmenšil, hoci by k tomu inak došlo, keby bol obohatený plnil svoje povinnosti. V prejednávanom prípade ide o bezdôvodné obohatenie ako majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, ako jedného z možných spôsobov získania majetkového prospechu ako bezdôvodného obohatenia, pretože ide o používanie predmetov ochrany v správe žalobcu formou verejného prenosu. V tomto prípade sa predmet bezdôvodného obohatenia nevracia (nevydáva), ale nahrádza sa v peňažnej forme.

27. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru, ktorého predpokladom je iba to, že stav obohatenia vznikol, t.j. objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva (por. napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 124/2002, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33 Odo 882/2006 z 24. júna 2008). Plnením bez právneho dôvodu je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, ktorého dôsledkom je povinnosť vydať všetko, čo bolo plnením pri absencii právneho titulu nadobudnuté (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. 11. 2010, sp. zn. 5 M Cdo 17/2009). V predmetnej veci spočíva bezdôvodné obohatenie v používaní predmetov ochrany v správe žalobcu formou verejného prenosu bez platenia úhrady za ich užívanie. Užívateľ (v danej veci žalovaný) prirodzene nie je schopný spotrebované plnenie v podobe výkonu práva vrátiť, je preto povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v peňažnej forme. Určenie výšky bezdôvodného obohatenia musí vychádzať z ocenenia prospechu, ktorý obohatenému (žalovanému) používaním predmetov ochrany vznikol. Majetkovým vyjadrením tohto prospechu je peňažná čiastka určená najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

28. Žalobca súdu preukázal predloženým Oprávnením Ministerstva kultúry SR č.k. MK-1587/2016-232/10421, vydaným dňa 18.08.2016, že má postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle §144 ods. 1 AZ. V zmysle tohto oprávnenia žalobca vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Uvedené žalobca preukázal aj predložením zoznamu autorov, s ktorými má uzatvorené zmluvy, pri vybraných autoroch aj kópiou uzatvorených zmlúv a tiež zoznamom zmlúv uzatvorených s partnerskými organizáciami v zahraničí a tiež kópiou zmluvy s vybranou partnerskou organizáciou v zahraničí, teda žalobca preukázal, že uzavrel 747 hromadných licenčných zmlúv s inými organizáciami hotelového typu s licenčnou odmenou podľa sadzobníka.

29. Je teda nesporné, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle autorského zákona zastupuje nositeľov práv podľa § 144 ods. 3 vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv. Ide o formu nepriameho zastúpenia. Žalobca je oprávnený domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 63 ods. 2 písm. d) autorského zákona vo svojom (vlastnom) mene, a na účet autora. Súčasne potom v súlade s § 456 prvá veta Občianskeho zákonníka sa predmet bezdôvodného obohatenia musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Žalobca je oprávnený konať a teda aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech (na účet) tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje. Žalobca v konaní preukázal, že zastupuje nositeľov práv pri výkone správy a súčasne, že túto správu vykonáva práve ku konkrétnym predmetom ochrany, ktoré mu títo nositelia práv do správy zverili (oprávnením zo dňa 18.08.2016 /predtým zo dňa 11.5.2010/). Námetka žalovaného o nepreukázaní, resp. o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je neopodstatnená. Žalobca je teda aktívne vecne legitímovaný vo veci. Ustanovenie § 175 Autorského zákona ako úprava dohody o spoločnej správe nevyklučuje postup podľa ustanovenia § 63 ods. 2 písm. d) autorského zákona a nezakladá nerozlučné ani nútené procesné spoločenstvo v zmysle § 77 a 78 CSP.

30. Žalovaný prevádzkoval ubytovacie zariadenie Hotel Poprad, na adrese Partizánska 677/17, Poprad, pričom sa jedná o zariadenie zaradené podľa § 4 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 277/2008 Z.z. do kategórie hotel 3*, v rozhodnom období od 01.01.2018 do 22.04.2018. Zo žaloby vyplýva, že

žalobca má za to, že žalovaný v ním prevádzkovanom zariadení používal v rozhodnom období predmety ochrany spravované žalobcom a to prostredníctvom verejného prenosu prostredníctvom technických zariadení - TV. Žalobca mal vedomosť z www stránky žalovaného o tom, že v predmetnom zariadení dochádza k verejnému prenosu technickými zariadeniami v rozsahu 58 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách a v priestoroch ubytovacieho zariadenia. Žalobca navrhol žalovanému uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy za predmetné použitie diel a z obsahu spisu a z jednotlivých vyjadrení strán sporu vyplýva, že prebiehali rokovania so splnomocnencom - Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky, ktoré však úspešné neboli. Pokiaľ teda žalovaný vybavil izby hostí TV prijímačmi je zrejme, že tieto mali slúžiť na účely zodpovedajúcemu ich určeniu a teda na sledovanie televíznych programov ubytovanými hosťami. Samotné umiestnenie zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia ako také síce nepredstavuje verejný prenos, avšak poskytovanie signálu v hotelových zariadeniach prostredníctvom televíznych prijímačov klientom ubytovaných zariadení predstavuje nezávislé od používania techniky prenosu signálov verejný prenos z zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/2009 - ES z 22.5.2011 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti. Nakoľko žalovaný mal v hoteli preukázateľne umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené prijímačom, ktorý umožňuje príjem zvukovoobrazových diel autorov, dochádzalo k verejnému prenosu, keď v zmysle judikatúry je umiestnenie zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia so signálom považované za verejný prenos.

31. Predmet konania má skutkový základ spočívajúci v používaní autorských diel žalovaným prostredníctvom verejného prenosu prostredníctvom 58 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacích zariadení patriacich žalovanému v období 01.01.2018 až 22.4.2018 bez zmluvného základu, pričom žalovaný za toto užívanie nezaplatil žalobcovi licenčnú odmenu, na ktorú má žalobca, ako oprávnený na výkon kolektívnej správy práv, nárok. V zmysle autorského zákona sa nevyžaduje špecifikácia konkrétnych diel, ale naopak predmetné ustanovenia výslovne hovoria o možnosti udeliť hromadnou alebo kolektívnou licenčnou zmluvou uzatváranou v zákonom predpísanej písomnej forme súhlas na použitie všetkých diel, ktoré spravuje daná organizácia kolektívnej správy práv alebo niektorých z nich (v danom prípade by sa mohlo jednať napr. len o diela audiovizuálne alebo o diela výtvarné). Žalovaný si bol vedomý, že je povinný ako používateľ predmetov ochrany mať uzatvorené licenčné zmluvy a platiť licenčné odmeny. Žalovaný bez toho, aby mal uzatvorenú licenčnú zmluvu so žalobcom nakladal s dielami autorov a iných nositeľov práv zastúpených žalobcom formou verejného prenosu diel. Žalovaný sa tak dopúšťal neoprávneného používania autorských diel, keďže zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov, resp. žalobcu ako zástupcu autorov.

32. V konaní nebolo sporné, že žalovaný za obdobie od 01.01.2018 do 22.4.2018 nemal so žalobcom uzavretú hromadnú licenčnú zmluvu, ani so ZHR SR tzv. kolektívnu licenčnú zmluvu, ktorá by ho oprávňovala k použitiu diel, ku ktorým žalobca ako organizácia kolektívnej správy spravuje práva.

33. Týmto je preukázaná dôvodnosť nároku žalobcu.

34. Žalovaný sa v spore bránil tvrdením, že v tomto prípade sa nejedná o verejný prenos, vo vzťahu k izbám neobsadeným klientmi, keď samotné zabezpečenie zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos rozhlasových a televíznych programov na jednotlivých izbách, sa samo osebe nerovná prenosu v zmysle Smernice 2001/29.

35. Súd sa pri rozhodovaní ako prvou zaoberal otázkou, či v prípadoch, o aký ide vo veci samej, v ktorých prevádzkovateľ hotela vo svojich priestoroch nainštaluje televízne prijímače, do ktorých šíri televízny signál umožňujúci príjem televízneho vysielania, posudzovať otázku, či ide o verejný prenos podľa pojmu 'verejný prenos' uvedeného v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 alebo článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, ak sprístupneným televíznym vysielaním sú dotknuté autorské práva a s nimi súvisiace práva veľkého počtu dotknutých osôb, predovšetkým skladateľov, textárov a hudobných vydavateľstiev, ale aj výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a autorov hovorených diel, ako aj ich vydavateľov.

36. Verejný deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacích zariadeniach žalovaného znamená, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak,

aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. To znamená, že ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k ďalšiemu verejnemu prenosu.

37. Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.

38. Ak majú autori alebo výkonní umelci pokračovať vo svojej tvorivej a umeleckej práci, musia za používanie svojej práce dostávať primeranú odmenu, rovnako ako producenti, aby boli schopní financovať túto prácu. Investície potrebné na výrobu produktov, ako sú zvukové záznamy, filmy alebo multimediálne produkty a služby, ako sú služby „na požiadanie“ sú značné. Primeraná právna ochrana práv duševného vlastníctva je nevyhnutná na zaručenie dostupnosti takejto odmeny a na zaistenie uspokojivej návratnosti týchto investícií.

39. Smernica Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES tiež harmonizuje práva autorov na verejný prenos. Pod týmto právom sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká. Toto právo zahŕňa všetky transmisie a retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane vysielania. Toto právo nezahŕňa žiadne iné činnosti.

40. Okrem toho podľa článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 vnútroštátna právna úprava členských štátov musí jednak zabezpečiť, aby pri použití zvukového záznamu vydaného na obchodné účely alebo rozmnoženiny takéhoto zvukového záznamu na bezdrôtové vysielanie alebo akýkoľvek iný verejný prenos platil používateľ jedinú primeranú odmenu, a jednak, aby sa táto odmena rozdelila medzi dotknutých výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov.

41. K tejto námietke žalovaného súd zaujal názor, že v tomto prípade u žalovaného išlo o verejný prenos aj vo vzťahu k izbám, ktoré v danom čase neboli obsadené klientmi v súlade so Smernicou 2001/29 z dôvodu, že v predmetnom prípade boli naplnené viaceré atribúty umožňujúce považovať daný prenos za verejný, nakoľko išlo o transmisiu chránených diel (prenos) neurčitému počtu potenciálnych adresátov (verejný), pričom súd tento pojem v zmysle platnej judikatúry Súdneho dvora EÚ (SGAE v. Rafael Hoteles) a odôvodnenia 23 smernice 2001/29 vykladal v širšom zmysle slova, keď samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje samo osebe verejný prenos, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientov predstavuje verejný prenos.

42. V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že na posúdenie existencie verejného prenosu je potrebné zohľadniť viacero dodatočných kritérií, ktoré nie sú samostatné a sú navzájom závislé. Keďže miera existencie týchto kritérií môže byť v závislosti od konkrétneho prípadu značne odlišná, je potrebné ich uplatňovať jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti [pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, bod 30 a citovanú judikatúru].

43. V zmysle judikatúry Súdneho dvora pojem „verejný prenos“ zahrňuje dva kumulatívne prvky, a to samotný „prenos“ diela a jeho „verejný“ prenos (rozsudok z 19. novembra 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, bod 15 a citovaná judikatúra). Po prvé, pokiaľ ide o „prenos“, tento pojem zahŕňa každú transmisiu chránených diel, nezávisle od technického prostriedku alebo technického postupu, ktoré sa použili (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. novembra 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, bod 16 a citovanú judikatúru). Okrem toho každá transmisia a retransmisia diela, ku ktorej dochádza pri použití špecifickej technológie, podlieha v zásade individuálnemu povoleniu autora dotknutého diela (rozsudok z 19. novembra 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, bod 17 a citovaná judikatúra). Po druhé na to, aby určitý akt spadal pod pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, je ešte potrebné, ako bolo pripomenuté v bode 37 tohto rozsudku, aby chránené diela boli predmetom „verejného“ prenosu.

44. V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora v prvom rade vyplýva, že pojem „verejný“ sa týka neurčitého počtu potenciálnych adresátov a okrem toho zahŕňa celkom významný počet osôb (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 37 a 38, ako aj citovanú judikatúru). Okrem toho treba pripomenúť, že pojem „verejný prenos“ treba chápať v širšom zmysle slova, ako to výslovne uvádza odôvodnenie 23 smernice 2001/29 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. marca 2013, ITV Broadcasting a i., C-607/11, EU:C:2013:147, bod 20, ako aj citovanú judikatúru).

45. V zmysle judikatúry Súdneho dvora na to, aby určitý akt spadal pod pojem „verejný prenos“, šírené dielo musí byť sprístupnené „novej verejnosti“, teda verejnosti, ktorú autori chránených diel nezohľadnili pri udelení súhlasu na používanie svojich diel vo forme verejného prenosu originálu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 40 a 42, ako aj zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 197).

46. V tomto kontexte Súdny dvor zdôraznil nezastupiteľnú úlohu používateľa, keď rozhodol, že na to, aby išlo o verejný prenos, je potrebné, aby tento používateľ s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkoval ďalšej verejnosti prístup k chránenému dielu, a aby sa teda javilo, že bez tohto sprostredkovania by osoby predstavujúce „novú“ skupinu verejnosti v zásade nemohli mať úžitok z vysielaného diela napriek tomu, že sa nachádzajú v oblasti pokrytej uvedeným vysielaním (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 42, ako aj zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 195).

47. Súdny dvor teda rozhodol, že prevádzkovatelia pohostinstva, hotela alebo kúpeľného zariadenia sú používatelia a vykonávajú verejný prenos, ak zámerne svojim zákazníkom sprostredkovávajú chránené diela prostredníctvom vedomého sprístupnenia signálu pomocou televíznych alebo rozhlasových prijímačov nainštalovaných vo svojich zariadeniach (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 42 a 47; zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 196, ako aj z 27. februára 2014, OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, bod 26).

48. Navyše, šírenie chránených diel má ziskovú povahu, keď používateľ môže mať z toho hospodársky zisk odrážajúci sa v atraktivnosti, a teda vo zvýšenej návštevnosti zariadenia, v ktorom šíri vysielanie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 205 a 206).

49. Žalovaný sa v spore tiež bránil tvrdením o neprimeranej výške odmeny určenej žalobcom.

50. Pri stanovení výšky sumy bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, súd vychádzal z výšky licenčných odmien určených v Sadzobníku žalobcu, ktorý je vytvorený v súlade s autorským zákonom, ako aj v závislosti od počtu technických zariadení u žalovaného. Výška bezdôvodného obohatenia sa tak použitím Sadzobníka opiera o kritériá nastavené v súlade s autorským zákonom nasmeruje k napraveniu a vyváženiu ujmy, ktorá použitím diel bez súhlasu autorom vznikla.

51. Žalobca hromadné licenčné zmluvy uzatvoril s 747 subjektmi a s desiatkami neoprávnených používateľov po podaní žalôb mimosúdne dohody, pričom túto možnosť ponúkol aj žalovanému, ktorý však na jeho návrh nereagoval.

52. V zmysle Uznesenia Ústavného súdu SR II. ÚS 101/2011z 24.3.2011 „ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo právnické osoby združujúce používateľov iba za „rovnakú a primeranú“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských-hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorsko-právnej ochrany.“

53. V zmysle sadzobníka na rok 2018 bola licenčná odmena za použitie diel verejným prenosom prostredníctvom technických zariadení v ubytovacom zariadení hotela 3* za zvukovoobrazové zariadenie 26,- eur. Zo stanoviska Ministerstva kultúry SR k problematike sadzobníkov odmien a primeraných odmien za používanie predmetov ochrany spravovaných organizáciami kolektívnej

správy zo dňa 20.05.2015 adresovaného ZHR SR vyplýva, že výšku zmluvných licenčných odmien a primeraných odmien neupravuje žiaden zákon a táto výška nepodlieha ani schvaľovaniu ministerstvom. Ministerstvo nevykonáva kontrolu vydávania sadzobníkov a organizácia kolektívnej správy je pri tvorbe sadzobníkov povinná vychádzať zo súkromnoprávných príkazov zastupovaných nositeľov práv (autorov, výkonných umelcov atď.), ktorých sú tieto osoby členmi.

54. Výška bezdôvodného obohatenia sa v zmysle právnej úpravy odvíja výlučne od zvyčajnej (obvyklej) odmeny, ktorá vyplýva z platného sadzobníka. Je potrebné rozlišovať práva autorov, kedy je povinnosťou používateľa získať súhlas nositeľa práv k používaniu predmetu ochrany vopred bez ohľadu na mieru využívania tohto práva používateľom (v takom prípade má autor právo na obvyklú odmenu) a práva súvisiace s autorskými právami, kde v prípade získania súhlasu nositeľa práv je irelevantné do akej miery je toto právo používateľom využívané (autorovi patrí primeraná odmena). Z obsahu predložených listinných dôkazov vyplýva, že žalobca mal snahu uzavrieť so žalovaným hromadnú licenčnú zmluvu, resp. so ZHR SR (ktorých členom je aj žalovaný) kolektívnu licenčnú zmluvu, avšak zo strany žalovaného a ani ZHR SR k uzavretiu zmlúv nedošlo, nakoľko žalovaný a ZHR SR mali za to, že licenčné poplatky žalobcu sú neprimerane vysoké. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že poplatky za výkon správy vyplývajú zo sadzobníka žalobcu a vzťahujú sa na všetkých používateľov predmetov ochrany. Z tohto dôvodu nie je možné dospieť k záveru, že poplatky, ktoré boli v sadzobníku schválené a sú rešpektované ostatnými používateľmi, sú pre žalovaného neprijateľné. Tejto skutočnosti nasvedčuje aj fakt, že so žalobcom uzavrelo hromadné licenčné zmluvy 747 subjektov. Súd ďalej poukazuje na to, že uzavretie hromadnej licenčnej zmluvy je predpokladom pre využívanie diel prostredníctvom verejného prenosu. Podstatou udelenej licencie je právo a nie povinnosť používať predmety ochrany. Sám žalovaný prostredníctvom webovej stránky za obdobie roka 2018 deklaroval, že vo svojom zariadení hotela Poprad má 58 izieb vybavených satelitnou TV, súd má za to, že žalovaný bol v tomto prípade používateľom predmetov ochrany práv, ktorých správu vykonáva žalobca. Súd sa nestotožňuje s námietkami žalovaného, že je v konaní potrebné preukázať funkčnosť televíznych prijímačov a reálne uskutočnenie verejného prenosu konkrétnych diel konkrétnych autorov. Takéto námietky popierajú samotný zmysel a účel právnej úpravy ochrany majetkových práv prostredníctvom organizácií kolektívnej správy. Súd na tomto mieste poukazuje aj na právny názor Ústavného súdu ČR vyslovený v rozhodnutí č. II.ÚS2186/2014 v bode 32, kde výslovne uviedol, že predmety ochrany a ani konkrétnych autorov nie je potrebné špecifikovať.

55. Podľa autorského zákona postačuje, ak sa v konaní preukázalo, že do autorského práva sa zasiahlo, a to neoprávneným spôsobom. V prejednávanej veci je evidentné, že zo strany žalovaného sa tak udialo. Žalovaný ani ZHR SR, ktorého členom je žalovaný, nemajú udelený súhlas na používanie diel, či už formou hromadnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy. Napriek tomu má žalovaný v izbách prevádzkovaného ubytovacieho zariadenia televízne prijímače so satelitnou TV, z čoho je zrejmé, že svojim hosťom umožňuje prístup k predmetom ochrany, ktorých ochranu zabezpečuje žalobca, a to s plným vedomým, že tak koná neoprávnene, bez platne uzavretej licenčnej zmluvy.

56. Žalobcovi ako spoločnosti zriadenej na výkon kolektívnej ochrany správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia teda vznikol proti žalovanému v súlade so zákonom č. 185/2015 Z.z. nárok na odmenu. Tým, že žalovaný túto odmenu autorom nezaplatil, neoprávnene zasiahol do ich autorského práva, z ktorého dôvodu žalobca postupoval podľa ust. 58 ods. 2 písm. i) v nadväznosti na ust. § 63 ods. 2 písm. d) AZ a domáhal sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklej odmeny. Súd je toho názoru, že nemôže vstupovať do spôsobu tvorby výšky odmeny zo strany autorov zastúpených žalobcom.

57. Na základe uvedeného je žalovaný ako používateľ predmetov ochrany povinný zaplatiť žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy práv sumu rovnajúcu sa zvyčajnej odmene, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. V konaní bolo preukázané, že žalobca uzavrel s 747 subjektmi hromadné licenčné zmluvy na rok 2018, pričom odmena bola stanovená v zmysle platného sadzobníka žalobcu pre rok 2018. Vychádzajúc z pojmu „zvyčajný“, je za obvyklú odmenu podľa názoru súdu potrebné považovať odmenu stanovenú sadzobníkom žalobcu.

58. Podľa sadzobníka platného pre rok 2018 bola ročná odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie v hoteli kategórie 3* vo výške 26,- eur, čo pri počte 58 izieb vybavených satelitnou TV predstavuje obvyklú odmenu v celkovej výške 1.508,- eur za rok, bezdôvodné obohatenie od 01.01.2018 do 22.04.2018 tak činí 462,73 eura.

59. Pre povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie nie je stanovená splatnosť, žalovaný tak mal povinnosť plniť na výzvu (§ 563 Občianskeho zákonníka).

60. Za výzvu na zaplatenie dlžnej sumy zo strany žalobcu súd považuje moment doručenia výzvy k vydaniu bezdôvodného obohatenia zo dňa 3.12.2019, ktorá bola doručená žalovanému dňa 6.12.2019, a v ktorej bola lehota na zaplatenie do 5 dní od jej doručenia žalovanému, t.j. do 11.12.2019. Žalovaný sa preto dostal do omeškania so zaplatením dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti, t.j. od 12.12.2019, pričom k tomuto dňu bola výška úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky 0% ročne, takže úroky z omeškania sú po pripočítaní 5 percentuálnych bodov vo výške 5% ročne. Súd teda priznal aj nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 12.12.2019 do zaplatenia.

61. Vzhľadom na zistený skutkový a právny stav súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 462,73 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 462,73 eura od 12.12.2019 do zaplatenia.

62. Žalovaný podal návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP.

63. Prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, žalovaný navrhol s tým, že žalobca si sám kreoval licenčnú odmenu, ktorú žalovanému jednostranne vnucoval, čím zneužil svoje dominantné postavenie na trhu. Združenie hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky, ktorého je žalovaný členom, dňa 19.12.2016 prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu podal na Protimonopolnom úrade SR oznámenie vo veci podozrenia na možné zneužívanie tohto postavenia žalobcu jeho činnosťou v hospodárskej súťaži. Mal za to, že do vyriešenia tejto otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť, je potrebné, podľa žalovaného, konanie prerušiť a súčasne je súd povinný oznámiť začatie konania Protimonopolnému úradu SR i Európskej komisii a to v zmysle § 158 CSP.

64. Súd návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP zamietol ako nedôvodný. Súd má za to, že konanie Protimonopolného úradu SR vo veci podnetu žalovaného týkajúceho sa posúdenia, či zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu, nemá žiaden vplyv na predmet sporu, ktorého meritom je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie výška licenčnej odmeny, ktorú žalovaný aj namietol. Súd poukazuje na to, že výšku licenčnej odmeny by súd mohol preskúmať jedine v žalobe o určenie obsahu zmluvy podľa § 82 Autorského zákona a právomoc túto výšku určiť, či posúdiť, nemá ani Protimonopolný úrad v konaní o spomínanom podnete.

65. Nad rámec uvedeného súd uvádza, že sa nestotožňuje s uznesením tunajšieho súdu sp. zn. 39Ca/18/2019 zo dňa 9.10.2020, pričom vo veci vychádzal aj z právnych názorov obsiahnutých v rozsudku OS Košice I, sp. zn. 36Ca/1/2017 zo dňa 19.2.2019 potvrdeného rozsudkom KS v Košiciach, sp. zn. 11Co/246/2019 zo dňa 11.3.2020, rozsudku KS v Bratislave, sp. zn. 1Cob/44/2019 zo dňa 24.9.2020, rozsudku KS v Bratislave, sp. zn. 10Co/72/2019 zo dňa 30.7.2020, a pod..

66. Podľa ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

67. Podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

68. Podľa ust. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

69. Podľa ust. § 251 Civilného sporového poriadku trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

70. Podľa ust. § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak bola v konaní úspešná strana zastúpená advokátom, súd uvedie v uznesení o výške náhrady trov konania ako prijímateľa náhrady trov konania advokáta.

71. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovení ust. § 255 ods. 1 a § 256 Civilného sporového poriadku, nakoľko žalobca mal vo veci plný úspech a priznal mu (žalobcovi) preto nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

72. Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v troch písomných vyhotoveniach.

Podľa ust. § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa ust. § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (ust. § 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku. Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (ust. § 38 zákona č. 233/1995 Z.z.) a ktorého vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (ust. § 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).